

Π. Μωρέ άμάν!...

Φ. Αθάνατοι θά ξεφουτρώσουν όλοι, δέν θά μάς κόβη τόν σπαθί, δέν θά μάς πιάνη βόλι. Θά περπατήσ ημέριμος χωρίς παλμούς και τρούιους, άν δέ ζητήσ τόν θάνατον τών Άθηνών τουσ δούλους και κάποια σφαίρα ξεφανα τούτων σουσ σφυρίξη, καθώς και τόρα κατά γής νεκρόν δέν θά σέ ρίξη.

Π. Μίλα καλά...

Φ. Τι να 'μιλώ... θάλλθθ καιρός άκόμα, που τόν 'δικό μου μίγουλο θά πάρη ρόθου χρώμα, που ξεφανα θά βλέπωμε με νεράτα και με κάλλη τόν σεβντολή Αθνεργιόν, τόν στρατηγό τόν Ράλλη.

Π. Μίλα καλά...

Φ. Τι να 'μιλώ... θάλλθθ, μωρέ, καιρός, που θά προβάλλη Μαυρουδής και Σγούτας άνθροός. Π. Άλήθεια, βρε, τί γίνεται ό Σγούτας κ' η παρέα; θά σου χροίση γήκεδον εκεί 'στόν Φαληρέα;

Φ. Προς τόν παρόν τί σκέπτεται καλά καλά δέν ξερω, όμως έλπίζω, Περικλή, πως θά τόν καταφέρω. Έν τούτοις τί έλλεγαμε;

Π. Περι άθανασίας.

Φ. Λοιπόν δέν πρέπει να θαρρήσ αυτά ως όπτασίας. Άσκηρ μαλλί δέν θά κυττάς, τόν μέλλον έτα γράφει, ούτε Πετρακής, και Ψιακής, ούτ' άλλος θά τά βάρη, δέν θά παθαίνης τίποτε με δούου κ' άν τσακάνεσαι, θά πέφτης γέρος, Περικλή, και νέος θά σηκάνεσαι, ό νεκροθάπαιτα θά μεθούη χωρίς ν' άνοιχουν λάκκο, μηδ θά ψάη τότε πιά κανένας σάν τόν Διάκο: «για όδς καρδ που 'διέλεξ ό Χάρος να με πάρη τόρα π' άνθίσουν τά κλαριά και βγαί' η γή χορτάει».

Π. Μίλα καλά...

Φ. Τι να 'μιλώ... θεός κρυπτός καλεί...

χωρίς μικράν βοήθειαν του Μεσιτοφελή θά γίνης Φάουστ ξεφανα του τρέχοντος καιρού με άλλος άπερίγραπτον Σταφικό τρυφεροού, λαχταριστός, άμοιστακος, χωρίς μιά φαρβορίτα, δέν θά σου λείπη τίποτα παρά η Μαγαρίτα.

Π. Βρε τί μου λές;

Φ. Τι να σου 'πώ... παραπολλά προβλέω, κ' ως φίλος σου κ' ως άδελφός εις τούτο σέ προτρέπω, άμέσως από σήμερα να πής να σκοταθής, προτού μιά 'μέρα, Περικλή, άθάνατος βρεθής, προτού 'στό Κοινοβούλιον άρχιση κ' ό άγων κ' άκούσης την έξέλεγειν των νέων έκλογών, προτού πολλάν ν' άκουσθούη έν θύνα; και όργάνοις, κ' ό εάδερφος του Θεοδωράθ, ό άλλος Δεληγιάννης, σοφίας Κορνιθιακής άπάντοτα στανί, καθίσση χειροπόδαρα δαμένον 'στό σκαμνί

τόν πρό μικρού Προθουκουργόν και τύραννον του τόπου και σηκωθούη τρεις ή τέρες του άνθρώπου. Ναι, άδελφέ μου Περικλή, σκοτώσου να σωθής, αυτό και κάθε φρόνιμος ές κάμη παρευθής.

Εις όσα σου ώμίλησα ποώς μην άπιστήσης, και μην πιστεύης πως ποτ' 'στό μέλλον θ' άρρωστήσης.

Κ' έγώ, μωρέ, φρι φρι γυρεύω ν' άρρωστήσω και θέλω να κυρολογώ και άπ' εμπρός κ' όπισω, άλλ' ούτε κολικόπονος τοδλάχιστον με πιάνει κ' ούτ' ένας κάν δέν βροίκεται γιατροός να με πεθάνη. Σ' όλα τά βότανα της γής, που 'ξέρεις και δέν 'ξέρεις, την θεραπειάν καθενός νοσήματος θά ειγής, άκόμη και τών Βορηϊών τά μαζα δηλητήρια άπ' όλους άναγκα ροντα ως φάρμακα σωτήρια, και κάθε λόγος γιατρού ζωής θά είναι κήρυγμα και άπροντου κελάδημα της άνεκτας τού σφύριγμα. Ναι, άδελφέ μου Περικλή, σκοτώσου να γλυτώσης, και μην κυττάης γύρω σου μετ' άπαθείας τόσης. Δέκα φορεάς άλλοιμονον 'στόν άθρωκον έκεινον, όπου άργά μετανόη' στην γή αυτην τών θηήνων και τού ξεροό που έπειτα 'στόν τόπο τού κτυπώ...

Π. Πλήν δυατυχία κ' εις αυτόν όπου δέν σιωπά, γιατί συχνά 'στη ράχη του δουλείε τού στυλίου, κ' όρεσ καμπίσους ματουσιζαίς όπισω σου, σαλιάρη.

Και άλλίγας ποιημάτις, μ' άλλους λόγους άγγελίας.

'Η τής Έπαναστάσεως σπουδαία 'Ιστορία με μάχος των 'Ηρώων μας και τρόπαια μυρία θά πωληθής την αυριον εις ένα κ' άλλον δρόμον και τρέξετε να πάρετε τόν πώθων της τού τόμου, που έχει τού ξεφύλλον εικονογραφημένον κ' άλλα πολλά περιέργα κ' αντίετα έπίαινον. Ούγ' ήτο ν' όμας φέρημεν εις γνώσιν των κυρών πως των Έσημεριδων μας τού μέγα Πρακτορείου την 'Ιστορίαν έβγαλε κ' έκεινο την πολεία, μία κ' έξήντα μοναχά... δέν είναι και πολύ...

Πώ! πώ! 'Ημεροδείκεται εις τού Κωνσταντινίδη εις σχήματα ποιημά και εις μυρία είδη. Πώ! πώ! 'Ημεροδείκεται και στήνινα ση θέλει, μπορείς και μονομαίειδς άκόμη να τούς στέλλης. Τί όμορφοι έλίθησε και τί χαρτωμένοι... έμπρός! κ' ό κυρ' Άντίστη άποραστάς προσημέναι.

'Ο Ρωμηός γνωστόν σ' ός κ'άνω—πώς 'στό σπήϊ μου άνέβη, 'στην Νεάπολιν άπό να, — κ' από τούδε συνορεύει με βενδοουχίον Ξυδη, — από 'στό λάδι, τρεις 'στό Ξυδι,

με Χημειον, με μιά μάνδρα, — με μεγαλ' οικοδομή και μιά χίμα δίχως άνδρα, — πούταν άλλοτε μαμνί

Έκ του Τυκογραφείου «Κορίνθς» της καλής, — όδός του Προαστείου, κονιορτός πολός.